

גבעתון

גבעת חיים מאוחד

ל"ג בעומר תשע"א

עלון פנימי ע"א/19 ס"ו בניסן תשע"א 19 במאי 2011 givaton@ghm.org.il

נשבת שלום!

אנו משתתפים כבצער
עם אסנת וולף
במות אמה אסתר
תנחומים למשפחה

בתור חיצונית יש באפשרותי מדי פעם להתרשם
מעבודתם של חלק ממוסדות הקיבוץ.

אחד ממוסדות אלו הוא המוסד המטפל בבריאות
החברים.

בהזדמנות זו ברצוני לציין במיוחד חלק ממוסד זה
שנקרא "הסעות בריאות" ולהודות לעמוס נהג הבריאות,
שמתנהג בכל נסיעה ונסיעה בסבלנות, באדיבות
ובהתחשבות יוצאים מן הכלל, אל כל הנזקקים לנסיעות
אלו.

אני מקווה שכל הנוסעים הנזקקים לשרות זה, יחברו אלי
כדי למסור לעמוס:

כל הכבוד ותודה

עדה מיתקי

ישיבה מס' 4 11 במאי 2011

אורנה חיים, איתן קרסנטי, אלדד מגל, צבי מנבר,
תמר מגל, דוד עין דר, ישי רודניק אלון אלתר,
אלון שפיצר

אלעד דרך, אלדד גיל, מיכאל ויזל
אלון שפיצר

משתתפים

חסרים

יו"ר הישיבה

4. ייעוד יתרות הכספים שנצברו
לאחר תשלום המס לשנים 8-2006

הוחלט: דווח על יתרות המזומנים
ע"ס 13 מש"ח שנצברו לאחר סגירת
שומות מס' 2006-2008. ייעוד
הכספים ייקבע במועד מאוחר יותר.

5. דו"ח העברת תפקיד ריכוז משק

הוחלט: נמסר דו"ח על העברת
התפקיד מאלון לישי, לוחות
הזמנים והדגשים בהעברת התפקיד.
צפי לסיום החפיפה עד סוף יוני.

6. שונות

הוחלט: נמסר על קבלת אישור
המנהל לתוכנית התשתיות של
השכונה.
אשרו זכויות חתימה עם הצטרפותו
של ישי רודניק.

רשם אלון שפיצר

1. אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית
מס' אישור פרוטוקול מס' 3/11
הוחלט: הפרוטוקול הנ"ל אושר.

2. סיכום משק 2010 בהשתתפות:
גדי וולף, זוהר ברוש, דנה וולף.

הוחלט:

1. הוצגו דוחות תמחיריים, דוחות
תזרימי מזומנים ומקו"ש
(מקורות ושימושים) שהופקו
באמצעות מערכת הנה"ח
החדשה.

2. צוין שלמרות ששנת 2010 החלה
בחששות ובאי ודאות גבוהה,
השנה הסתיימה ברווח דומה
לתכנון.

3. יתרות המזומן של המשק
השתפרו ביחס לתחילת השנה.

3. נציגי הקיבוץ בתאגידים

הוחלט: אושרו נציגי הקיבוץ
בתאגידים:

גת – איציק בדר (יו"ר), צבי מנבר,
אלון שפיצר.

לימת – דוד עין דר, איתן קרסנטי,
ישראל איטקין, אורי גלר, נדב דרך,
ישי רודניק, צבי טרופ (חיצוני) אלון
שפיצר (יו"ר).

גבעות החורש – ישי רודניק, אלון
שפיצר.

גדי"ש חפר – אלון שפיצר (יו"ר).

שאלות לאלדד מגל מנהל הקהילה

שוב עוברים החודשים ואין שיוך דירות וגם לא קליטת בנים – מה מעכב?

פרסמנו 17 מגרשים שמוכנים לקליטה, ואיתרנו, בהתאם לנוהלי הקליטה, 17 משפחות בנים שמעוניינות להיקלט במגרשים הללו. הנרשמים התחילו תהליכי מיון, שכוללים בדיקה של היתכנות כלכלית מול רואה חשבון ולאחר מכן פגישה עם ועדת קבלה לשאלון ממוחשב ולראיון קצר. בסיום התהליך ועדת הקבלה אמורה להמליץ על קבלתם לחברות. אך עדיין חסרים לנו שני נתונים: מחיר הדירה – בנוהל הקליטה הוחלט שהמחיר יהיה זהה למחיר שישלמו חברים, ולכן כל עוד לא החלטנו על טבלת האיזונים לא נדע את המחיר.

פירושו של דבר שטבלת האיזונים מעכבת את הקליטה?

ללא שינוי ההחלטות הקיימות – זהו המצב. על-מנת לעקוף מכשול זה אנו מציעים כרגע לקבוע את מחיר הדירה לבנים על-פי שמאות הדירות אשר נערכה בקיבוץ.

נתון שני שחסר הוא מחיר התשתיות... פרסמנו מכרז, ענו חמישה יזמים, מהם נשארו שניים וכעת אנחנו לפני משא ומתן איתם שבסופו נדע את מחיר התשתיות.

זאת נאמר לציבור כבר לפני זמן רב...

אני חושב שלא יהיה נכון לחכות לסיום המשא ומתן, זאת משתי סיבות, האחת שהמו"מ עלול לקחת זמן רב, והשנייה, שיהיה קשה להפריד בין התשתיות הציבוריות לבין תשתיות המגרשים.

אני חושב שצריך לקבוע סכום לתשתיות, והוא לא חייב להיות זהה במגרשים המבונים ובמגרשים החדשים (למרות שבחברת הקליטה נאמר שכן ישתתף במחיר התשתיות הציבוריות במגרש חדש בסכום השווה למחיר שישלמו על תשתיות ציבוריות במגרשים הלא מבונים).

בכל זאת, אפשר בינתיים להתקדם בנושא של ועדת קבלה.

אנחנו מתכוונים להגיע בחודש הקרוב להחלטה בנושא טבלת האיזונים. ההנהלות נפגשו עם מספר חברים שהיו להם השגות או ערעור על ההצעה, היה דיאלוג, אומנם לא הגיעו להסכמה אבל יש לנו עכשיו תובנות וההצעה שתבוא לאסיפה לא תהיה לזו שהובאה בספטמבר אלא היא תפנים את התובנות. בהקשר זה אני רוצה לציין כי בקרב ההנהלות יש התלבטויות וחילוקי דעות רבות על המוצר המוגמר, אולם אנו נמצאים היום בשלב בו לא יהיה נכון לעכב עוד את הנושא ולכן, בניגוד לתהליכים מרכזיים גדולים אשר העברנו בעבר ייתכן ובנושא חשוב זה לא נצליח להגיע להסכמות רחבות ולקבל את הכרעת הציבור גם ברוב מצומצם.

הקבוצה הבאה של משפחות נקלטים תיווצר להבנתי כתוצאה מההחלטה על שיוך הדירות, אשר תביא מצד אחד יורשים כלומר משפחות בנים לחברות, ומצד שני יורשים שיהיו מעוניינים להעביר או למכור את הזכויות שלהם לבנים שרוצים להיקלט. לכן אני חושב

שצריך להאיץ את שיוך הדירות, למרות שהיום לא ניתן להגיע לקונסנזוס על טבלת האיזונים, ויהיו שיראו עצמם נפגעים. זה מצב בלתי נמנע, שפחות או יותר מעסיק או העסיק קיבוצים רבים אחרים.

עיכוב נוסף הוא אישורי בנייה. המועצה החזיקה אצלה את התוכנית כמה חודשים. היא מעבירה אותנו שבעה מדורי גיהנום, ולא מסייעת כפי שניתן היה לצפות ממועצה המעוניינת בצמיחה דמוגרפית בתחומה. למעשה חלק גדול מהזמן שלו מקדיש אלון לתהליכי הבנייה, וכל עיכוב הוא עוד מקל בגלגלים.

* * *

משאבי אנוש – מי, או איזה גוף מנהל את משאבי האנוש בגבעת חיים, מי מקבל החלטות על איוש צוותים, סיום או התחלת תפקידים ומשרות, היקף משרות, משכורות וכדומה? האם מתקיימים מכרזים?

אנו עוסקים כיום בהקמת צוות משאבי אנוש, אשר תפקידיו מוגדרים היטב בחוברת שינוי אורחות החיים. נושא היקף המשרות בקיבוץ נקבע על-ידי ההנהלה הפעילה, כאשר במידה ויש צורך במשרה חדשה, או בהרחבת פעילות הנושא מובא להנהלת הקהילה.

מי עוסק בנושא הפרישה לפנסיה של חברים, איך נתקבלו החלטות מי פורש, מי מחליף, חפיפה וכדומה?

בשנת 2002 עברנו שינוי אורחות חיים. לצד היתרונות הגדולים, אשר אותם אין צורך לפרט. כתוצאה מהשינוי, אשר משמעותו הראשונה הייתה התאמת אורך חיינו בתחומים רבים לצורת החיים והמוסכמות במדינה, נוצרו מספר תחומים אשר פוגעים לכאורה בחבר, והנושא המרכזי הינו, נושא העבודה בקהילה וגיל הפרישה.

גיל הפרישה כיום הינו 67 לחברים ולחברות כאחד. בעבר, לפני השינוי החבר או החברה היו יכולים להמשיך לעבוד ולתרום כפי יכולתם והמשיך לקבל את התקציב מהקיבוץ, אך היום החבר מקבל תקציב פנסיוני, כך שתשלום עבור עבודה הינו בנוסף לתקציב. במקביל יש חברים רבים מבוגרים בגיל העבודה שמתקשים למצוא עבודה ולהתפרנס. עקב כך החלטנו כי חבר המגיע לגיל הפרישה יסיים את עבודתו, במידה וניתן להחליפו בחבר המתקשה להתפרנס, או לצמצם את המשרה. ברצוני להדגיש עם זאת כי כל חבר המעוניין להמשיך במקום עבודתו בהתנדבות, או בתמורה צנועה לעבודתו, יכול לעשות זאת ואני רואה בכך מצב בו שני הצדדים נהנים.

שאלה דינה רמגי

הנהלת חשבונות

בשנה האחרונה שמענו לא פעם את המשפט: עדיין אין סיכומים, העבודה מתעכבת בגלל התוכנה החדשה. אז בואו נעלה לחדרים למעלה בבית המזכירות, וננסה להבין, מה פירוש תוכנת ניהול.

זהר ברוש, למה צריך תוכנה חדשה?

עבדנו שנים רבות עם תוכנת "עדי" שהיא תוכנה מצוינת אבל שייכת לדור התוכנות מבוססות דוס עם המגבלות שמכתיב הדוס. לפני כשנתיים התחלנו לחפש תוכנה אחרת, לאחר שהחברה הודיעה ללקוחות שהיא עומדת להפסיק את המשך פיתוח ה"עדי". את המהלך הוביל אלון, יחד עם כל הנהלת החשבונות. על הפרק היו שתי אופציות, האחת, תוכנת "מעלה" דור ב', של חברת 1one והשנייה, תוכנת "אשכול" של חברת "מקסופט" שיושבת בצמח. צוות הנה"ח נסע להיפגש עם משתמשי "מעלה דור ב" ועם משתמשי "אשכול". כמו כן נפגשנו עם קיבוצים שביצעו את המעבר מ"עדי" לתוכנות המוצעות. ביקרנו בברקאי ומגל שעובדים עם "מעלה דור ב" ובנען ורמת יוחנן שעובדים עם ה"אשכול", ובקרנו בחולדה ללמוד איך הם עשו את המעבר מה"עדי".

התקינו את התוכנה ואנשים התחילו לשבור את הראש?

תוכנה לא מכניסים ככה סתם, זה לא מוצר שמורידים מהמדף ואומרים קח ותתחיל לעבוד. צריך להתאים את התוכנה לנוהלי העבודה של כל קיבוץ. אנחנו ישבנו הרבה פעמים בינינו לבין עצמנו, וכל אחד העלה את הצרכים שלו. סיכמנו את הדרישות שלנו והעברנו לחברה. הם גם באו הנה ועזרו לנו באפיון הצרכים שלנו. לאחר התקנת התוכנה, שלחו מקסופט מדריכה שהדריכה כל אחד מהעובדים הדרכה פרטנית לתחום שבו הם עוסקים.

ובכל זאת, התגלו בעיות...

יש דברים שלא ידענו עליהם ובחברה לא אמרו לנו, ויש דברים שאמרו לנו ולא הבנו אותם עד הסוף.

הדבר הראשון שהיווה בעיה מבחינתי היה שלא ניתן לרשום פקודות תמחירות בין פירמות. גבעת חיים עובדת בצורה של פירמות – פירמה זה תאגיד של אחד או יותר ענפים: ההודיה היא פירמה, הרפת, המוסך, לכל הרוחות, מים-שדה, והקהילה על כל פעילויותיה היא פירמה (שכוללת את בית שקמה, השכרת דירות, מרפאת שיניים ונוי, מרכול, חינוך, תרבות) – אז אומנם הפירמות יוצרות הפרדה ניהולית, אבל הדוחות הכספיים עדיין עוברים דרך גבעת חיים. למשל הרפת היא פירמה בפני עצמה, אבל החשבונות עוברים דרך הקיבוץ.

"אשכול" היא כיום התוכנה המובילה לניהול עסקי הקיבוץ ומערכות המידע שלו. היא מאפשרת הנהלת חשבונות מלאה, ניהול תמחיר למרכזי רווח, תקציב, תזרים מזומנים, רכש וייבוא, שיווק, מכירות והפצה ועוד.

עיצבתי את רישום הפקודות התמחירות ודרשנו מהחברה להתאים את התוכנה לצרכים שלנו, ולפתח תשתית נכונה להפקת דוחות. לצערי זה ארך זמן רב מידי.

איך זה מתקשר לתמחיר

מתוך אתר חברת מקסופט - צמח

הנהלת חשבונות מבטאת את הפעילות הכלכלית של העסק, במציאות המודרנית הנהלת החשבונות היא חלק ממערכת מידע ניהולי שעוזר בקבלת החלטות. מצטבר מידע עצום, וצריך לארגן אותו כך שמקבלי החלטות בכל הדרגים יוכלו לראות את התמונה הכוללת, ומצד שני יוכלו לראות את העצים בתוך היער.

הנה"ח עוסקת ביחסים הכספיים של גבעת חיים עם ספקים וזכאים מצד אחד ולקוחות וחייבים מצד שני, ובעצם, מבטאת את הקשרים בין הקיבוץ לעולם שמסביבו. התמחיר מטפל ביחסים המסחריים בתוך גבעת חיים ונותן להם ערך כספי. למשל, שכר עבודה. הקהילה היא המעביד של החברים העובדים בבית, ומחייבת את הענפים השונים בשכר עבודה.

שילוב בין הנה"ח לתמחיר מציג את התמונה הכוללת של גבעת חיים.

איך התגברתם?

התקיימו ישיבות והיו ויכוחים ושלושה חודשים לאחר מכן הם פיתחו את מודול רכיב תוכנה, המאפשר לקלוט פקודה תמחירית בין פירמות.

חיכינו לזה חצי שנה. לא פלא שנכנסנו לפיגור, לא סיפקנו מידע. נעזרנו בבחור בשם אורי פלוסר, שעובד בברית פיקוח באזור הצפון, מכיר היטב את "אשכול" וגם יודע איך לבנות נכון את התשתית כדי לקבל דוחות. נפגשתי איתו כמה פעמים, ובסופו של דבר בנינו תשתית טובה להפקת דוחות. היום בלחיצת כפתור אפשר להוציא דוחות ברמה שלא פיללנו אליה.

איך מרגישים בעבודה היום?

מי יותר מי פחות – אנשים, את יודעת.

בקטע שלי, בנושא הפקת דוחות זה פשוט עולם אחר, אבל אני עובד רק מול ענפים והנהלות, לא מול חברים.

יש לנו שאיפה להעלות את מערכת המידע לאינטרנט, כך שכל חבר או מרכז ענף יוכל לקבל את המידע הרלוונטי לו. את הפרויקט מוביל עידן מרום שהחליף את אהוד טל.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולומר כמה מילים על סולל – התרומה של סולל לגבעת חיים, בניהול הנהלת החשבונות והטמעת נוהלי עבודה וצורת הרישום לא תסולא בפז.

חשוב לי שחברי גבעת חיים ידעו שהמערכת פה נוהלה, אני פה כבר עשר שנים, בצורה המיטבית, במסגרת החוק, כדי להשיג את כל היתרונות האפשריים לגבעת חיים.

סולל, איך היה המעבר שלך לתוכנה החדשה?

בעבודה שלי במשך השנים עברתי את כל גלגולי התוכנות. קודם עבדנו בחשב, כאשר היו מקלידים את כל החומר בחוץ וכעבור שבוע היינו מקבלים את הניירות... אחר-כך עברנו לתוכנה של "מיגר" שפיתח עוזי גלר ולזמנה היא היתה תוכנה יוצאת מן הכלל. היינו המשק הכמעט אחרון שהשתמש בה בארץ. אחר-כך עברנו ל"עדי" שהיתה תוכנה מצוינת ועבדנו בה שנים רבות. עכשיו עברנו לתוכנת "אשכול".

אני לא יכול לשפוט את התוכנה מבחינת הביצועים התוכניתיים, אני יכול רק לשפוט מבחינת המשתמש. תוכנת "עדי" היתה ידידותית למשתמש בצורה לא רגילה, בעוד שהתוכנה הנוכחית היא מאוד לא ידידותית למשתמש: כל פעולה, גם הקטנה ביותר לוקחת בין עשרה לחמישה-עשר אחוזים יותר זמן הקלדה. זמן נטו של עבודה.

בתוכנה הקודמת יכולת להיכנס ולתקן את המספרים – כאן אין אפשרות כזאת, כל טעות הכי קטנה אתה צריך לבטל את הפקודה הקודמת ולעשות הכל מחדש, או לתקן את הפרשים

לעומת מה שעשית קודם – ואין דבר כזה שאדם לא טועה. על כך אומרת לי המדריכה שלהם, שהיתרון בתוכנת "אשכול" שאדם צריך כל הזמן לחשוב... ואם חשבת לא נכון? אני יודע שיש רבים שאומרים שהתוכנה מצוינת, אבל לדעתי זה נובע ממהות העבודה שלהם לפני כן.

עברה שנה ורבע

נכון, וההסתגלות לתוכנה החדשה היתה קשה ביותר, אבל עם הזמן לומדים – גם תוכנה הכי פחות ידידותית ניתנת בסופו של דבר ללימוד. והיו טעויות, ופיגורים מעבר לצפוי.

בתחום אחד נעשה כל מאמץ לא לפגור, והוא השירות לחבר – ובאמת לא פיגרנו. צריך להבין שלמי שעושה את התקציב האישי לוקח יותר זמן לעמוד בלוח הזמנים, וזה בא על חשבון שירות לממלאי תפקידים, ולענפים, ולמערכת החיצונית שגם להם אנו חייבים בדיווח.

אני עושה היום את המאזן של 2010, שזאת השנה הראשונה של התוכנה החדשה. בשנה שעברה בתקופה הזאת אומנם לא הגשתי עדיין את המאזן, כי חיכיתי יותר מחודש לתוצאות של גת אבל למעשה כבר לא עבדתי על המאזן.

היום אני עדיין עסוק במאזן של השנה הקודמת, וזה פיגור לעומת השנה שעברה. בינתיים אני ממשיך לעסוק בשוטף, במגמה לא ליצור עיכוב בעבודה.

לדעתי בתוכנת "אשכול" יש שגיאות קונספטואליות. אנסה להסביר: למשל, יש מושג "הנגדי", שהוא זכות מול חובה. אם מדובר במספר אחד מול מספר אחר, אז אין שוני גדול, אבל במקרה של מספר אחד מול קבוצת מספרים של זכות מול חובה, התוכנה החדשה לא מטפלת בהם בצורה נכונה. זאת חיה אחרת לגמרי, אשר גם אינה מאפשרת ניתוחים כלכליים ותזרימיים שעומדים תמיד מול המוסד המממן.

אני טוען שזו טעות קונספטואלית, אבל בחברה טוענים שכל האחרים טועים והקונספציה שלהם צודקת.

בסופו של דבר למדנו כבר לעבוד עם מה שיש. ואנחנו כל הזמן פונים אליהם ומבקשים: תשנו. על דברים שהם לא קונספטואליים הם מוכנים יותר להתפשר. אבל על עקרונות, למשל בעניין הנגדי, הם לא מסכימים, כי הם חושבים שהם צודקים.

כל זאת לא בורר לפני כן?

ביררנו, הצוות כולו, כולם והבנות. נסעו להיפגש ולהכיר. בדקנו שתי תוכנות, ומבין השתיים בחרנו ב"אשכול". ביקרנו בכמה קיבוצים שהיו מאוד מרוצים. למשל בנען,

שהוא קיבוץ גדול ומסודר מרוצים מהתוכנה... רמת יוחנן מתמוגגים ממנה. גם בגלעד, הקיבוץ של רכז המשק החדש שלנו מרוצים, אומרים שזו תוכנה מצוינת. השאלה היא מה היה להם קודם. כנראה טעינו, בעיקר לאור ההבדלים הקונספטואליים. לדעתי התוכנה הקודמת שלנו היתה הרבה יותר טובה. רק סלווין התנגד, הוא ראה אותם יותר ממני ואני חושב שהוא צדק.

יש תמיכה, ליווי?

כן, יש ליווי. בתוכנה הקודמת כבר כמעט לא היינו זקוקים לשירות. פה לעולם לא נגיע לכך, כי אנחנו תלויים בהם בכל דבר קטן. הבעייתיות של התוכנה מחייבת תמיכה.

למשל, בתוכנה הקודמת, באותו מקום שגמרת שנה אחת אוטומטית התחילה השנה החדשה. פה צריך לעשות פעולה של העברת יתרה. אם עושים העברת יתרה מוקדם מדי, כאשר עדיין עובדים על השנה הקודמת אז משתנות היתרות... זה אומר, שרק לאחר סיום מוחלט של שנה קודמת אפשר לעבור הלאה. על כך כותב אלון: לא יכולנו ללכת לתוכנית משק חדשה כי אנחנו בפיגור ואין לנו עדיין נתונים מהשנה הקודמת. השאלה היא עד כמה הנתונים כבר בפנים ובאיזו רמת אמינות.

אז עשינו תוכנית באיחור של חודשיים.

את יכולה לציין שלמרות הקשיים עשינו כל מאמץ לספק שירות לחברים, ועקב כך נכנסנו לדחייה בדברים אחרים. ובאמת לא היו פיגורים. אבל היתה פגיעה מסוימת בנושאים אחרים.

אסנת גורן, עברתם את המשבר?

התרגלנו. לכל דבר מתרגלים. אבל להגיד שאנחנו מאושרים – לא... התוכנה אינה גמישה, אין לה כמעט יתרונות. קשה לאהוב אותה...

הבחירה לא היתה נכונה?

לא יכולה להגיד, כי לא ניסיתי תוכנה אחרת. בחרנו בין שתיים, היינו שותפים מלאים לבחירה, נדלקנו עליה, מצאה חן בעינינו – התיק כולו עלינו. אבל כשהתחלנו לעבוד, ראינו דברים אחרים.

יום אחד שמים את התוכנה במחשב?

בהתחלה את יושבת כל הזמן עם ליווי מהחברה, לכל פקודה ופקודה. לאט לאט מתחילים לתפקד לבד ובקצב איטי. אבל כשמגיע ראשון לראשון את עדיין תקועה בדפים משנה שעברה. אנשי התמיכה של מקסופט מאוד השתדלו, מבחינה אנושית, ישבו עם כל אחד. תמיד היה לי למי לפנות, הם היו בסביבה כל הזמן.

היו לנו המון טענות. היינו מאוד מתוסכלים, בעיקר בגלל חוסר השליטה במערכת. היו לחצים של העבודה, להספיק לעמוד בלוח הזמנים.

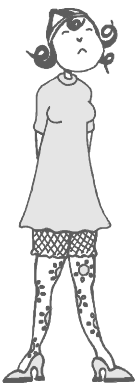
בתוכנה הקודמת ידעתי להתמודד עם בעיות. פה עד היום אם אני נתקעת אני בבעיה, אני מחפשת תשובה בדפי ההנחיה או בתמיכה של בית התוכנה; והתחושה היא של חוסר עצמאות.

הוספתם שעות, ערבים?

כן, כל דבר לקח יותר זמן, כל פעולה יותר מסורבלת. וצריך לנפק את הסחורה. בהתחלה היה תסכול ממש ברמה האישית. פחות אוהבים את העבודה, ואין למי לבוא בטענות.

ברמה של התוכנה אני חושבת שהדוחות אולי בסדר, אולי אפילו דוחות יותר טובים. הקושי הוא ברמה של קליטת החומר, בעבודה השוטפת.

התרגלנו, אנחנו מתפקדים, אבל להגיד שהתוכנה נוחה לעבודה – לא, היא לא נוחה לעבודה.

שמעה ורשמה דינה רמגי

מחזור ח' בא לעולם – שנת 1941

נולדנו אל תוך עולם עוין ומאיים. אירופה כבר נמצאת תחת כיבוש גרמני והמכונה הנאצית מתחילה בחיסולו של העם היהודי. בארץ שולט המנדט הבריטי ומסביב מיליוני ערבים שמנסים לגרש את 600,000 אלף היהודים לים.

הורינו, שהגיעו הנה מאירופה היו חלוצים אמיצים שעזבו את משפחותיהם ואת ביתם וויתרו על כל מה שהיה להם כדי להגיע הנה לשממה הגדולה שהיתה כאן ולהקים מדינה לעם היהודי בציון. הם היו חלק מהתנועה הציונית והצטרפו לתנועה הקיבוצית בניסיון המיוחד ליצור כאן בארץ יהודי חדש, יהודי שניזון מיגיע כפיו, שמייצר בעצמו את כל מה שנחוץ לו, שמחובר לקרקע ואין לו יותר מחשבות נדידה. להקים כאן חברה שוויונית המתחשבת בכל תושביה, מצמצמת פערים וחיה בשלום עם שכניה.

כשנולדנו, כבר נשאנו בתוכנו ועל גבנו שק מלא תקוות, ערכים, ציפיות ואמונות ולא נותר מקום לשאלות. נולדנו לחברה משימתית שמחויבת לציונות הסוציאליסטית ואין בה מקום לרצונותיו של הפרט. על-פי עקרונות החינוך המשותף, גדלנו בבתי ילדים ואת רוב שעות היום והלילה בלינו עם מטפלות ולא עם ההורים. הורינו היו עסוקים במילוי המשימות של הציונות והקיבוץ, כל חייהם היו קודש לעשייה הקיבוצית, למאבק היום יומי על הקיום, להגנה מפני הפורעים הערבים, לקליטת עלייה ולהכנות להכרזה על הקמתה של מדינת ישראל.

אותנו גידלו מטפלות ואנחנו גידלנו אחד את השני. היו ימים קשים, היו ילדים שסבלו ושלמו מחיר. אבל, ככלל ניתן לציין שזאת הייתה תקופה טובה, רוויה בחוויות מיוחדות שהטביעה את חותמה על אישיותנו לתמיד.

אהבנו מאוד את צורת החיים בקיבוץ – את המרחב הפתוח, הגישה לכל מקום, הקרבה למקומות העבודה של הורינו, את השדות, המטעים, הטבע ובעלי החיים. למדנו להיות יצירתיים, יזומים, ואיך אפשר לעשות הרבה מכלום. היינו שובבים גדולים עם הרבה שמחה וניצוצות בעיניים.

אינני זוכר את המספר המדויק של בני הכיתה. היו שלוש תקופות: לפני הפילוג, אחרי הפילוג והתקופה של קליטת ילדי החוץ. היינו בערך 20 בנות ובנים, מחזור די גדול בקיבוץ וקיבלנו את אות הסימן ח'. התחלנו את שנות בית הספר בכיתה א' בצריף מאחורי בית הקומתיים – הוא בית המזכירות של היום. תרצה היתה המורה והמחנכת הקשוחה שלנו – היתה משמעת חזקה כי זה מפתח להכנת חלוצים טובים.

עד כיתה ה' גרנו בקומה התחתונה של בית הקומתיים ואחר כך עלינו לגור בקומה העליונה. הפילוג וחלוקת הכיתה שהביאה לעזיבתם של חברינו מהאיחוד היו עבורנו מאוד קשים ולא מובנים. כעסנו מאוד על החברים. זה היה שבר חברתי גדול ונדרשו שנים רבות להתאוששות. כלנו נושאים בגופנו צלקת מאותם ימים חשוכים.

היינו כיתה של חנונים, אך למרות זאת עשינו מדי פעם גם מעשי קונדס. נזכיר את גניבת התרנגולת מהלול של גן הילדים, הקומזיץ על גג הבית והמפגש עם זכי וינר השומר שהגיע בעקבות הריח. את נדב שקיבל הרעלת קיבה מהבישול בתוך דלי לשטיפת ריצפה ועל הפגישה שלו עם אלי הגננת שהבינה מי אכל לה את התרנגולת וכך קיבלנו עונשים כבדים בהמשך. נזכיר את היוזמה של יוחנן ובנימין לגידול ארנבות ויונים על גג הבניין ואיך היינו סוחבים ממחסן התבואות של ולטר גרגירים עבורם באמצעות צינור שהיינו דוחפים אל תוך השקים דרך החלון ומשם לדליים, את הגיוסים בגת וסחיבת שקי סוכר, את הפריצות לאקונומיה ואת בניית הרמפה הסודית על עצי האיקליפטוס בדרך לבית הקברות. חפרנו בורות לשומרות לילה ושפכנו מים על חברים וילדים מהקומה השנייה – היינו שובבים.

היינו משימתיים כל הזמן – עשינו גיוסים להוצאת בוטנים עם דוב קמינסקי, איסוף תפוחי אדמה, כותנה וגיוסי פרדס. כשהתבגרנו השתתפנו במבצעים הגדולים להדברת מזיקים בשדות החיטה בנגב ובהבאת החציר לרפת.

אי אפשר לשכוח את השלג שכיסה את כל הקיבוץ בשנות החמישים. כדי להגן עלינו מפני הקור עטפו את רגלינו בניירות עיתון. הקור היה קשה ובבתים לא היה חימום. תמיד נזכור את שבתון הסוס נהוג בידי איקו המסיע ילדים על מוזחלת עץ ברחבי הקיבוץ, ואת בובת השלג הגדולה על הדשא לפני המועדון.

היינו ילדים שמחים שיודעים להסתדר עם מה שיש ולהפיק מזה את המירב. המאכל העיקרי היה לחם עם ריבה. בתקופת הצנע בשנות החמישים זכינו כילדים ליחס מיוחד וקיבלנו חצי ביצה בשבוע וולוטה למריחה על הלחם.

עם הזמן גדלנו והגענו לחטיבה. ההווי הכיתתי התפתח יפה וקיבל גוון מיוחד שהתאים לדנ"א שלנו מחזור ח'. התגבשנו בטיולים הרבים ברחבי הארץ, בעזרה לקיבוצים צעירים, ובהתגייסות לכל משימה בקיבוץ. כך הגענו לסיום י"ב. התחלנו את חיינו הבוגרים בשנה שלישית לפני צבא בקיבוץ יד חנה, שם חווינו שנה מיוחדת במינה, בגרנו בה מאוד בסיוע בוגרי הצבא שחלקם הפכו לבני זוג של בנות מהכיתה ומימד חדש התווסף למחזור ח'.

בשנת 1961 התגייסנו לצבא. זאת הפעם הראשונה שהמחזור מתפזר וכל אחד עם עצמו. תקופת השירות הצבאי היתה מאוד משמעותית לכולנו והיא הטביעה את חותמה על כולנו.

כך, חלפו עברו כבר שניים וחצי עשורים. בעשור הראשון היינו עסוקים בלגדול ולצמוח ביחד עם לידתה של המדינה. בעשור השני עיצבנו את דמותנו לבגרות ולקראת העתיד. בעשור השלישי חוונו את מלחמת ששת הימים כחיילי מילואים. לראשונה איבדנו חברים וטעמנו את טעמו המריר של השכול. עוד משפחות הוקמו ואיתם התחילו להגיע בני הדור השלישי. העשור הרביעי התחיל עם מלחמת יום הכיפורים. איבדנו את חברנו האהוב יוחנן בקרבות על העיר סואץ. יחד עם כל עם ישראל מצאנו את עצמנו המומים ושבורי לב, מחבקים את רעייה והילדים, מנסים להשתחרר מהטראומה ומקווים לימים טובים יותר. העשור כולו היה מוקדש לשיקום לאומי ואישי ממלחמת יום הכיפורים.

בעשור החמישי של כיתתנו התחילו לבוא אל העולם נכדינו בני הדור השלישי שהפכו להיות דור רביעי לחלוצים בארצנו המתחדשת, עם הרבה גאווה וכמה תקוות לעתיד טוב.

בעשור הזה נפרדנו מרחל ושלומית. נזכור אותן תמיד, יהי זכרן ברוך.

גם בעשור הזה השתתפנו כחיילי מילואים במלחמת שלום הגליל והמשכנו את חיי היום יום, כל אחד עם משפחתו וסביבתו תוך התמודדות עם אתגרי החיים.

העשור השישי ועכשיו השביעי מתאפיינים בכך שהתחלנו להוריד את הרגל מהגז. אנחנו יוצאים לפנסיה, לעשייה מסוג חדש: דאגה לבריאות, הרבה יותר זמן לעצמנו, מעורבות גדולה עם נכדינו כאשר ילדינו ממשיכים ללדת נכדים, דור רביעי להורינו החלוצים שימשיכו להתחתן ולהוליד נינים ובני נינים וכך הם מבטיחים שעתידו של מחזור ח' גבעת חיים מובטח לעולמים.

לסכום אפשר להגיד שהספקנו הרבה בחיים ואנחנו יכולים להיות מאוד מרוצים. אנחנו בני מחזור ח' יחד עם כל המצטרפים מהווים חוליה קטנה אחת בשרשרת זהב של העם היהודי המתחדש בארצו. אנחנו הדור שלפני הקמת המדינה ואנחנו גם הדור שהקים, ביסס והבטיח את קיומה. מקבוצה קטנה של 20 ילדים קטנים ותמימים גדלנו והתפתחנו לאימפריה חברתית של עשרות בני דור שני, עשרות בני דור שלישי ועשרות בני דור רביעי. נשאלת רק שאלה קטנה אחת – מתי חלפו כל השנים ואיך לא הרגשנו? התשובה פשוטה, היינו חלק מעשייה גדולה, עשינו בעצמנו כל כך הרבה, שלא נותר לנו זמן לספור את השנים החולפות.

ביום חג זה, בו אנחנו מציינים 70 שנה לקיומנו, מותר לנו להביט סביב בגאווה, להביט בעיניים, לחבק ולהגיד תודה לכולם, לכל אחד ואחת על כל מה שהצלחנו לעשות ביחד וכל אחד בנפרד – ולתפארת מדינת ישראל.

דוד עין דר פלישון מחזור ח' גבעת חיים מאוחד

הכתבה התפרסמה באתר "mysay - התקשורת החופשית של ישראל" במדור תרבות, על ידי כותב המכנה את עצמו "הצמצם הבוער ארלה".

ענת בדר מציגה עבודות ציור בתערוכה בגלריה הנמצאת בתוך פאב "פיל-בר" ברחוב החשמל 31 בתל אביב. התערוכה תהיה מוצגת במשך חודש מאי.

פגשתי גברים אבודים

בשעת לילה מאוחרת בנוחות חשכתו של הבר "פיל" שמסתתר בדאוויץ מוניציפאלי מאחורי ה"טקסידרמי" פגשתי את ענת בדר (36). רני, בעלי הבר, הכיר בינינו. היא סיפרה שהיא אומנית ושהיא קיבוצניקית.

בדרך כלל זה שילוב מילים שעושה לי לנוס על נפשי, אבל יש בה איזה איכות דקיקה כזאת שתופסת לבנאדם קשוב שאריות הקוגניטיב. אז (שוב) הלכתי נגד האינסטינקט וכך נולד המפגש הזה שהוא לא ברור מאליו בכלל. היא מעלה תערוכה ב"פיל" וגם זה לא אירוע ברור מאליו. על אספסת, גברים ואומנות.

מי את?

איש אחד שפגשתי פעם אמר לי, שכל פעם שהוא מספר על עצמו זה נשמע אחרת. בכל-אופן, נולדתי וגדלתי בקיבוץ גבעת חיים מאוחד. שם אני גרה גם היום עם לירי וערבה, הילדים שלי. חצי מהשבוע הם אצל אבא שלהם. בזמן הזה אני בד"כ בת"א. מנסה להספיק הכול – לעבוד (מורה לאמנות ורכזת מגמה בתיכון ליידי-דייוויס), ללמוד (מסיימת עוד מעט את התואר השני בחינוך לאמנות במדרשה לאמנות) ולחיות את החיים הקטנים שלי, שכוללים הרבה קפה שחור במרפסת. אמנות וציור בעיקר זה משהו שקשור כמעט לכל ההתנהלות שלי. בשנתיים האחרונות בגלל העומס של עבודה ולימודים וכו' החלטתי על הקפאה יצירתית יזומה. דווקא מתוך זה צמחה התערוכה הנוכחית. רישומים וטקסטים ישירים ומיידיים, שלא "חיכו" לזמן שלהם ונוצרו במשך שלוש השנים האחרונות ליד פעילויות אחרות ודברים שעברתי ומתוכם.

ספרי לי על איזה חווית ילדות שעיצבה אותך?

אני יכולה לחשוב על מותה של דודה שלי, רחל, מסרטן כעל אחת החוויות שעצבו אותי. זה לא רגע מסוים, אלא תקופה מאד משמעותית, שהיה בה לצד הכאב, הרבה כוח. בתור נערה בת 14 הבנתי הכול והייתי מאד מעורבת ומחוברת להתמודדות שלה ושל כל המשפחה. הרבה מהתובנות שלי קשורות לחוויה הזו. בעיקר, הייתי אומרת, הדחף למימוש עצמי, שהוא משמעותי בעיני הרבה יותר מרדיפה אחר חומר או סיפוק מיידית.

לכל ילד בקיבוץ נדבק בחדר ילדים כינוי שמלווה אותו עד הקבר. את זוכרת את שלך?

עלית, חברה שלי, קוראת לי בדריזום. מי שקורא לי בשם-משפחה בטח מכיר אותי מהקבוץ או מהצבא. בחברה קטנה וסגורה יש נטייה לתייג אנשים. באופן כללי השקעתי מאמצים רבים להתחמק מזה.

איך ומתי גלית שאת ציירת?

ציור היה המקום שלי תמיד, מהגן. את עצמי כציירת אני מגלה כל פעם מחדש. אני ממש בתחילת הדרך. העניין שלי בציור מחליף לפעמים פנים, אבל בראש ובראשונה זה צורך בפרטיות. בעולם משלי, שבו רק אני מחליטה על עצמי.

מיהם המודלים שלך?

ההורים שלי – אבא הוא מודל לגבר שנמצא, במלוא מובן המילה. ואימא, לא רק בגלל שאין כמו אימא. מהשילוב של שניהם קיבלתי את הצורך לשאול, לדעת, להבין, להחליט ולעשות. באמנות המודלים שלי לא עקביים. הייתה תקופה למשל שנורא נדלקתי על אקספרסיוניזם גרמני ותקופה

אחרת על ברניני – פיסול בארוקי עם הרבה פאתוס. בשנים האחרונות אני חיה ליד רני (הדרי), שהוא צייר בחסד עליון בעיני. זה בטוח מאד משפיע עליי.

לפעמים את נראית לי מיוסרת, למה?

זה לא נכון. אני לא בדיוק טיפוס עליז ומלא שמחה. חלק גדול מהזמן אני מוטרדת, מודאגת, מתוחה ועמוסה. בעיקר זה בגלל דברים שאני לוקחת על עצמי, אחריות ואתגרים חדשים. אבל היי, זה החיים הכי מגניבים שהיו לי עד עכשיו.

על התערוכה

התערוכה היא על רגעים של מפגש ביני ובין העולם. גברים הם מישהו אחר בשבילי. אני נורא אוהבת גברים. יש לי שלושה אחים ובתור ילדה רציתי להיות בן ולהשתין בעמידה. אני חושבת שקיבלתי שוק ואכזבה מאד גדולה כשגיליתי חוסר אונים גברי מולי. באותו זמן גם גיליתי את החוזק שלי. במשך הזמן פיתחתי את דמות הגבר האבוד ולמדתי לזהות אותה בגברים שפגשתי. הבנתי שברגע המפגש קורה משהו מעניין, כי האבוד בעצם נמצא. בכל-מקרה – "פגשתי גברים אבודים" מלווה אותי בשנים האחרונות. זה גם שם הבלוג שכתבתי בו שלוש שנים. החומרים שבתערוכה לא עומדים באופן ישיר מתחת לכותרת. אבל, ההשפעה של המפגשים שלי עם המין השני נוכחת. יש טיפוסים קלאסיים של גברים אבודים, שאני נורא נמשכת אליהם. רק שאם פעם הייתי יכולה להתאהב עד כלות היום אני הרבה יותר זהירה וחדשנית.

לאור המצב העגום של האומנות בישראל לא היה לך קל יותר אם היית אשת עסקים או כל דבר אחר שיש בו המון כסף?

אפשר להבין שאמנות היא לא הפרנסה שלי. אני מוכרת פה ושם ציור כמו סוג של בונוס בעבודה. בפעם הראשונה שמכרתי הייתי די בהלם, הרגשתי קצת אשמה וקצת כמו דמיאן הירסט. מאז למדתי כמה דברים על שוק האמנות וכללי המשחק שבו. אני נהנית לפלרטט עם עולם האמנות אבל מעדיפה לא לתלות בו את הקיום שלי. אחרי הכול אני פועלת פשוטה. מעדיפה לעשות מה שמעניין אותי מלהרוויח הרבה כסף. זה מה שמניע אותי.

מה היית לו לא היית אמנית?

אמנית מתוסכלת. בכל-מקרה, אני לא קמה בבוקר והולכת לעבוד כאמנית. כך שבטח הייתי ממשיכה להיות מי שאני - אמא, מורה... עושה תארים אקדמיים, כותבת, מרצה. יושבת כבר... עד שהייתי נשברת ומציירת משהו.

מה את מאחלת לעצמך?

בלי קטסטרופות ואסונות... טפו טפו טפו.. החיים שלי דבש.

דימוי מהתערוכה

אליפות הטניס

הסתיימה אליפות גבעת חיים בטניס, ה-G.H Open 2011.

באליפות השתתפו כ-40 שחקנים מהקיבוץ ואפשר לומר כי הייתה זו אליפות מצוינת. בדרג העליון, בגמר שקול ומדהים ברמתו ניצח אייל פרידמן את רן פרנק. בדרג ב', בדרכי מושך קהל שקיבל תמורה מלאה לזמנו היקר ניצח בגאון מייקי גורן את לירן גורן. לגמר הילדים הגדולים עלו דניאל דקר ויותם גלר, במשחק הצמוד גבר לבסוף דניאל והרים גביע בפעם השנייה ברציפות. בקטגוריית הקטנטנים ניצח אלעד דקר את נוהר אגמי. בטורניר הזוגות ניצחו בכבוד רב האחים היפים הראל מדר ונרי שחם – שיחקתם אותה. מדהים לראות כי בגבעת חיים יש טניס מעולה, חי ובוועט. משחקני הדרג העליון המציגים טניס שלא נופל מחוויות הצפייה ביורו ספורט, דרך כל החובבנים שבאים ונהנים מההפנינג הספורטיבי ועד משחקי הילדים אשר ברור כי אם רק ימשיכו לשחק עתידם רב לעלות גבוה מאד.

לכל השחקנים, הצופים ואנשי ההפקה תודה ולהתראות
ב-G.H Open 2012.

למי שמעוניין, בקרוב תפתח ההרשמה לטורניר טניס שולחן בבריכה. הטורניר יחולק לפי גילים, נשים, גברים, רזים ושומנים. כל מי שנרשם זוכה בקרטיב. מי שיפסיד בסיבוב ראשון יזכה בקרטיב נוסף. מפסיד בסיבוב שני ארטיק. למפסיד הסיבוב השלישי אולי קפה קר וכו' (אלדד תכין תקציב ל-4 קרטוני קרטיבים, גרעינים לקהל וגביע למנצח). המטרה 100 משתתפים. (גם מי שלא ממש יודע לשחק מוזמן להצטרף וישובץ בקטגוריית המתחילים).

בהמשך – מרוץ גבעת חיים, שיכלול מרוץ בימבות לילדים, תחרות קלנועיות וכמובן מרוצים אחרים. בעזרת השם נסיים את המרוצים בצעדה עממית לשדות, שם נאכל עוגות שמרים ונשתה בירה לזכר גיוסי הכותנה.

גם הרשמה לאליפות משחקי השולחן לא תאחר לבוא. (שח, דמקה, שש-בש וברידג' לוותיקים). למישהו יש רעיון לתחרות בבית שיקמה?

ענפי הכדורסל והכדורגל פעילים מאד כל השנה. מתבשלת מיני אולימפיאדה בין הקיבוצים השכנים. עוד חזון למועד.

אורי כהנא

יום הזיכרון לחללי צה"ל צויין גם השנה בטקסים המסורתיים באנדרטה, בחדר האוכל ובבית העלמין.

בטקס המרכזי בחדר האוכל בחרנו להתמקד השנה בסיפוריהם של חברים על הנופלים, והוגשו סיפורים מפי חברים לכיתה, לקהילה ולנשק, של אבי תירוש, יוחנן מנור, חיים מזור ונועם אגמי – זכרם לברכה. בשנים הבאות ברצוננו להמשיך ולהביא סיפורים נוספים של חברים על יתר הנופלים.

את חג העצמאות חגגנו בדשא המערבי של חדר האוכל, באווירה חגיגית ומתוקה, נהנינו ממסכת שארגנו בני המצווה והוריהם, זיקוקים מרהיבים ושירה בציבור. בהזדמנות זו נשמח להודות לכם, בני המצווה וההורים, על ההתגייסות להפקת החג.

ברצוננו להודות לכל מי שתרום לארועי יום הזכרון לחללי צה"ל. לצוות המארגן: **ורד גנור, לאה דגן, יוני גור ומיקה יוגב.** (ולורד קרסנטי – על התמיכה וההכוונה!). **לעידן מרום ואמנון קוגלר** על התצוגה במבואה, **וליהודית קונסקר, רוחלה ארזי ואמנון קוגלר** על עיצוב התפאורה וסידורי הפרחים.

לקריינים: **תמיר גיל, מאיר דרור וסמדר ארבל.**

לחברים שסיפרו את סיפוריהם: **נאוה כהנא, ערה אלדר וגבי מגל.**

לזמרים ולנגנים: **קרן סייקס (אשכנזי), סיון יוגב, ברק אביעם איש-שלום, יאיר גורן, יוני גור והלל מורן. לאמנון קוגלר - על הקרנת המצגת בטקס. למרים לירן על המודעות והוויטרינה.**

לשני גלר וליילדי המרכזון הצעיר על ההתגייסות לעזרה בסידור הכיסאות, לנערים שהתנדבו לעזור, ולרבקה זאבי על העזרה בניקיון.

תודה מיוחדת לאנשים שעוסקים במלאכה כבר שנים רבות, מלאי ניסיון, אכפתיות ורצון טוב, מכירים את השטח ומקדישים המון תשומת לב לכל הפרטים הקטנים: **אמנון קוגלר, יהודית קונסקר, רוחלה ארזי וארנון בירן.** תודה מעומק הלב על כל העזרה לאורך השנים! נציין בהזדמנות זו את **טלי מרום** שעד השנה היתה אחראית לטקסי הזיכרון באנדרטה ובבית העלמין, ויהודית יצחקי. גם לכן שלוחה תודה רבה על ההתמדה והמסירות.

לארגון טקסי יום הזיכרון באנדרטה ובבית הקברות הצטרפו השנה אל ארנון בירן שתי שחקניות חיזוק **נורית ברוש ודפנה מרום גולן**, שגם להן אנו רוצות להודות מעומק הלב (ושמחות שאתן לצדנו). הנה כמה מילים שכתבו:

"כמדי שנה תכנן וארגון הטקסים נעשים מתוך תחושה של רצון לעשות אותם כמה שיותר מכובדים ומכבדים את החללים ואת המשפחות. פניותינו אל האנשים הלוקחים חלק בקיום הטקסים נענות תמיד באופן חיובי ובשיתוף פעולה מלא. אצל חלק מהאנשים זו כבר מסורת של שנים. מבחינתנו זה אינו מובן מאליו ולכן אנו רוצים להביע את תודותינו והערכתנו: לאנשי הנוי (במיוחד ליניב נהרי אשר אחראי גם על ההגברה), **לאברהם פליישון** שכל מה שביקשנו עשה ברצון ובמסירות רבה, לקריינים: **אורי גלר, נדב דרך, שרה שחם, ישראל איטקין, חנה בן אהרון, אסתי בדר, לאברום** אשר על החצוצרה, **לטלי מרום** על העזרה וההכוונה. **לבני הנעורים** על שיתוף הפעולה ועל שאתם לוקחים את המשימות בכזאת רצינות, **לשני גלר** מדריכת הנעורים. תודה לכולכם."

ארנון בירן, נורית ברוש ודפנה מרום גולן

***

ועכשיו לענייני שיגרה מבורכים – ולאורחים מיוחדים מאוד שיגיעו בשבוע הקרוב לביקור אצלנו .... **מי? מה? פנטומימה!**

דואט מרגש ואינטראקטיבי של מוסיקאי ופנטומימאי, החושף את הצופים אל אמנות הפנטומימה והמוסיקה, ויוצר גשר מרתק, קסום וייחודי ביניהם.

מופע מקסים ומומלץ לכל המשפחה, לכל הגילאים – ילדים, הורים וסבים! עלות כניסה: 25 ₪ (לילד), המלווים (הורים, סבים) ללא תשלום.

יום שלישי, 24 במאי, בשעה 17:00 בחדר הטעימות (בצד המערבי של חדר האוכל). כולכם מוזמנים!

את חג שבועות נחגוג בטקס חגיגי וקיבוצי כמיטב המסורת. על המיקום וכל הפרטים העסיסיים – בגבעתון הבא.

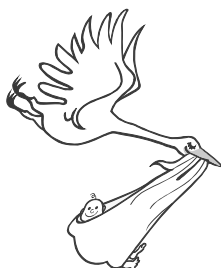
ענבר וחגית – רכזות תרבות

מזל טוב

לזהר ורז אפרים
להולדת הבת צנבר
אחות לנצמי והודיה
ברכות לסבתא חנה
ולכל המשפחה

מזל טוב

ליופיה ואלדד טיל
להולדת הנכד שמה - בקנדה
בן לשי וטרי
אח לנועה
ברכות למשפחה

מזל טוב

לחיה ודוויד ראוסין
להולדת הנכד איל
בן לשירה וצדק
אח לניו
ברכות למשפחה

